

Redacció i Administració: CALABRIA, 104, 2.^{on}	<h1>EL XAFEC</h1>	ANUNCIS A PREUS : CONVENCIONALS :
Dels treballs pu- blicats, en seràn responsables els :: seus autors ::	Periòdic independent — Sortirà cada mes	No 's retornen els originals, en- cara que no 's :: publiquin ::
10 céntims		10 céntims

Xafarderies

Quan Nostre Senyor va disposar que 'ls Apòstols anessin pel món a predicar l'Evangelí, digué a Sant Jaume:

—Tu aniràs a Espanya, de la que t'anomeno Patró, revestit de totes les prerrogatives divines. Fes per aquella nació tot lo que vulgas; demane'm que tot t'ho donaré.

Amb facultats tan extraordinàries, Sant Jaume vingué a la nostra terra, i tan bon punt s'enterrava d'una necessitat o una millora a fer, demanava a Nostre Senyor la gràcia que desseguida li era otorgada.

No ha pogut posar-se en clar com va ésser, però és lo cert que va descuidar-se de lo més essencial, de lo principal: un bon govern.

Però ja no va ser-hi a temps, perquè Sant Pere va tancar més aviat de l'hora la porta del cel, diuen que tal volta per haver vist de lluny a la seva sogra a la qual tenia molta quimera.

I així estem: condemnats a sofrir els mals governs que 'ns imposa el caciquisme.

¡Ai, Senyor Sant Jaume! Si vos tinguessiu la fal·lera que jo li tinc al caciquisme, prou os en haurien recordat de demanar a Nostre Senyor la destrucció d'aquesta plaga malaida i embruixada que ha lograt enmatzinar totes les generacions, fins les més sanes i robustes.

¿I és possible que no tingui remei aquest mal? ¿Es la nostra desgràcia tan gran que un sol home, a voltes un mico, a voltes un ximple ja basti perquè tot un poble balli al só que li toca aquell beneit?

Mireu, és tanta la malícia que 'ls hi tinc an aquests brets de cacics, que jo, incapaç de faltar a una criatura desvalguda, els hi he dit tot lo més baix i denigrant que pot dir-se a un degenerat, salvatge, criminal i estupid.

Diuen que 'ns tenen tirria a tots els que escrivim contra d'ells, però més ens en tindrien si sapiguessin tot lo que tenim d'emborrar que surt de nostra ploma contra de les infames caciquistes, i que no ho publiquem perquè els llegidors mereixen respecte i consideració.

Però, ja que no ho diem, donguint-se per notificats i enterats els que està enfront de les nostres actuacions. Si, cacics, ja podeu aplicar-vos tots els dicteris més esganifosos i denigrants que puguin sortir d'una ploma sense traves i sense pels que li privin de dir-ho amb tota llibertat i desfogament, sense fixar-nos si'l cacic és home o dona, si és ric o pobre, si pot o no molestar-nos amb ses males manyes i amb ses malifetes.

¡Garrigans! Tingueu-ho present això, i, si voleu conservar sencera la vostra dignitat i la vostra honra, feu com jo, que avans de saludar a un cacic faig (no Fages) una gran volta en el meu camí, que una gran caminata és preferible a una de petita (o Petita) mentres m'aparto de la pols del Ciment o de l'humitat de l'aigua "Pudenta".

¡Ah! Glorios Sant Jaume, feu que les properes eleccions surti derrotat el caciquisme, que si vos voleu, ho podrem aconseguir, i contem des d'ara amb la devoció d'aquells que fins avui no os la tenien, encara que tinguem de trucar mol-

tes vegades a les portes del cel, suposant que a Sant Pere ja l'hi haurà passat la malícia de la sogra.

El carrer de Bonaire

Així com en les grans poblacions i ciutats, els seus representants, es preocupen de dotar als seus respectius habitants de noves vies de comunicació amb una major amplitud capaç per a atendre les exigències que ho reclamen, com són: la estètica, l'higiene, el comerç, etc., i veiem com el picot reformador en mans dels obrers va obrint camí per a descongestionar un enfarfec de carrers i carrerons mal traçats, insolubles, que no reuneixen cap de les condicions exigides per les lleis modernes d'avui, capassos de consumir l'esperit més fort assotat per l'anyorament, quins efectes es dibuixen al rostre dels veïns a poc d'habitar-hi, el nostre poble està condemnat a suportar els representants, que 's mostren contraris a tota reforma que pugui redundar en benefici i ajudar al embelliment del mateix, segons en quin indret, com succeeix amb el carrer de Bonaire.

No és que nosaltres volgüem exigir de nostre Ajuntament un esforç titànic que no pugui suportar, ni tampoc que endogali la seva hissenada i el seu crèdit amb reformes i millores per deixar abandonats els més elementals serveis públics. Ni tampoc volem obligar-lo a recórrer al emprèstit que corseca i atueix als municipis per una sèrie d'anys en perjudici del mateix poble, ja que en el transcurs de dit període de temps no pot pensar-se amb altra cosa que, amortitzar els títuls, i pagar els interessos al seus tenedors.

Si l'Ajuntament, doncs, per si sol, no pot empendre millores de gran volada, per falta de medis, com succeeix amb la tan desitjada del carrer de Bonaire, ens sembla que, lo menys que pot fer, poseïts els homes que l'integren d'un xic de patriotisme, que bé ens demostren quan hi ha que 'ls competeix els seus articles amb la venda ambulants, i impulsats per un alt deure de justícia i d'amor per tot lo que representa un elevat sentit pràctic d'embelliment i tingui un valor moral i material estimable i indiscutible per nostre poble, *posar-se al costat* d'aquells que patrocinen tan bell projecte com són el senyor Cortines i altres.

Recordaran els nostres lectors que el nombre passat, deiem: "que'l senyor Cortines és l'iniciador i propulsor d'aquesta gran reforma" que indubtablement ha de beneficiar als seus veïns i en general al poble, al ésser realitzada, sens que'l seu import fassi impossible portar-la a terme gràcies a l'apoi descomptat de dit senyor i de tots aquells que acaronen fermament amb simpatia tan bella idea. També recordaran que deiem "que posaríem de manifest les dificultats amb que topava dit senyor per sortir airo's en la seva empresa". Així doncs ens permetrem fer dugues preguntes i glossarem després els seus efectes segons el nostre judici.

Per qué dit senyor per poguer aconseguir que l'Ajuntament se fes seu el concebut projecte i

prestés el seu apoi moral i material s'ha tingut la necessitat de recórrer "Poblets i Santescrus" com vulgarment se diu i a influències de família prop de l'alcalde?

¿Quins motius ha tingut l'alcalde per canviar d'actitud mirant-se amb indiferència lo que en principi li havia despertat totes les simpaties?

Nosaltres, una mica més maliciosos, creïem veure-hi de més lluny. Però repetirem lo que hem dit sempre "l'home que deu la seva representació a baixes maniobres polítiques dels altres, no és amo d'exercir lliurement la seva voluntat d'acord amb les aspiracions del poble, sinó pel compte d'altri: d'aquells que li donaren la vara, els de Can Petita".

En tots els assumptes de nostre poble s'ha de descomptar l'influència d'aquesta casa, que 's el motor que sotsmou les energies polítiques, caciquistes, per jugar impunement amb la voluntat popular, convertint l'obra administrativa amb una repugnant política utilitària i de *medro* personal, i com que avui els de Can Petita tenen la paella pel mànec, giren la truita com volen per l'acreditat cuiner municipal El Noi del Ciment.

Hem de convenir, doncs, mirant aquest assumpte en la seva realitat i son veritable aspecte, que no convé de cap manera a Can Petita, per la sencilla i única raó de restar preponderància als seus terrenys i podria ademés entorpir l'increment d'edificació que han pres els seus encontorns segons expressió propia d'aquell home fúnest "que'l verdader poble és a Can Petita". De manera que des de la Plasseta en amunt ja no vivim a La Garriga sinó al "arrabal".

Si algú li queda alguna dubte de lo que deixem transcrit o vol portar-nos la contraria sistemàticament hauran de rendir-se davant dels fets que anem a resenyar.

La carretera de La Ametlla amb la seva influència va fer-se davant de casa seva per millorar-se el seu establiment i els terrenys de la "Pajarera" sacrificant els interessos del poble amb un traçat que no tenia raó d'ésser; les aigües del "pou calent" (que ja en parlarem), que són del poble, reconeguda la seva propietat pel Tribunal Suprem, ens les volien pendre; la festa major del poble ens l'usurparen uns quants anys per fer-la a casa seva i dels beneficis gaudir-ne per anar a fer viatjes a Suïssa mentres la casa dels pobres està per fer encara; el pasatje que tenien dintre de casa seva també el tregueren per embellir i poguer juntar el jardí i el Tenis.

¿En volen més de proves?

Aquesta és la política que ha de seguir el Noi del Ciment mentres sigui alcalde: patrocinar tot lo que sigui en benefici del Poble de Can Petita, en el qual també hi viu, i posar entrebanes a tot lo del poble que a son judici pugui perjudicar-los.

Ja sabeu doncs veïns del carrer de Bonaire i tots els afectats per aquesta gran millora, quins són els homes que os governen, els veritables representants de Can Petita, i també sabeu a qui havem de fer responsables de que vulguin estancar-vos la vostra expansió vulguin matar el vostre resurgiment per afavorir a n'aquella casa.

Molts de vosaltres que tal vegada ajudareu

plens d'entusiasme amb els vostres vots a fer triomfar an aquest home que os nega el dret d'aixamplar el vostre esperit i respirar uns aires més sanitosos amb una reforma, justa i necessària que rebreu després del camp i del bosc, preneu-ne bona nota, per recompensar-li quan sigui arriba l'hora que os tornarà hipòcritament a parlar dels safretjos i de les fonts i tot aquell rosari de falsetats que li ha valgut la vara.

No defalliu en vostre empenyo fins a tan no veieu amb la realitat sigui un fet aquesta reforma malgrat haver recaigut favorablement acord consistorial; dones això, potser una excusa per ajornar-ho indefinidament, però si arriba aquest cas, penseu que EL XAFEC estarà com ara al vostre costat, per fer triomfar els vostres anhels, desenmascarar a tots aquests homes que sols porten el nom de representants per desacreditar una honrada administració i per satisfacer les ambicions particulars de Can Petita en perjudici dels vostres.

Remitit

Per a En Josep Aymerich

Hem rebut un atent comunicat del President del chor "La Aliansa", pregant-nos la publicació del següent remitit. Va firmat pel mateix i porta el sagell de la Societat.

"La Junta de Govern del chor "La Aliansa", en nom propi, i en representació dels demés socis que la componen, obeint a un acord prè per unanimitat en Junta General del dia 19 del present, es veu en la ineludible obligació de fer públic lo ocorregut amb motiu d'haver deixat la direcció artística de dita entitat Don Josep Aymerich, i també per a deixar ben transparent la dignitat de tots, malbaratada per la campanya tendenciosa i manca de raó que contra de nosaltres ve fent públicament el mateix.

Certament, no era el nostre propòsit aquest, per creure que 'ls assumptes afectes a la Societat, no deuen estar sotmesos a l'influència de ningú per obligar-nos a discutir-los en el terreny públic, però, han arribat a tal punt les coses, que 'ns hem vist en la imperiosa necessitat de desposseir-nos (repudiant-nos la consciència), de tota mena de prejudici, i prescindir de tota mena de mires per contestar dignament an aquest senyor, que tracta de justificar la seva inalficible conducta, desviant maliciosament a la opinió amb arguments falsos, que sols poden afalagar i creure 'ls aquells que pel despit fan chor amb ell, i també, aquells que veuen amb disgust el creixement de la Societat, malgrat el desig de volguer-la conduir cap a viaransys que sols hi trovaria una mort descomptada i segura.

Es el cas, doncs, que, trencant la costum establerta des de la nostra fundació, deixarem de donar en la vigília de Pasqua, el concert al senyor Rector (per causes que ja explicarem més endavant), i que, justificaven desobres la resolució presa per la Junta. Això, segons poguerem comprovar, contrarià i exasperà moltíssim al senyor Aymerich, fent-ho present més tard al senyor Rector, al donar-li les seves excuses per la resolució feta per la Junta contrària, naturalment, al seu parer.

D'aquí neix el disgust d'ell, fent-lo ben aviat ostensible a la Junta, buscant tres peus al gat, com vulgarment se diu, demanant impossibles, que fins el Reglament no permet concedir-los.

Des d'aquell moment, la Junta, ens convençerem que ja no era nostre mestre, doncs amb la seva actitud ens demostrà que equivalia donar-

nos la dimissió, fent ademés incompatibles els seus serveis amb la voluntat del chor, amb el compliment de lo estatut, i allunyant l'esperit de germanor que deu unir als deixebles amb el mestre, fent impossible doncs, la seva continuació en la mateixa com a Director.

Per a informar millor a la opinió, abandonarem la disertació que seguíem, i ens remontarem a fets antics que 'ns conduiran altra vegada al camí que deixem.

Tothom recordarà que, al celebrar-se les festes "Constantinianes", elements d'aquest chor cantaren l'ofici, baix la direcció del senyor Aymerich. Això va fer-li veure com organista de l'església, la possibilitat de constituir una Capella de Música.

Un dia, ens digué que tenia el propòsit de portar-la a cap, expresent-li, allavors, el nostre desig de que ho fes amb elements de nostre chor, prometent-nos que aixís ho faria, ja que estava a la seva mà el poguer-nos complaure.

(Hi ha que fixar-se ben bé amb aquest detall que deixem apuntat, perquè és la clau de tot l'assumpte).

D'això, passà molt temps sense que nosaltres recordéssim més lo parlat, fiant-nos de la seva paraula, quan de sobte, sense tenir-ne notícia, ens enterarem que la tenia ja constituïda amb altres elements, al donar ja el primer ensaig en l'església, per cantar l'ofici i en la professó en la festa pròxima de la Salut.

La nostre sorpresa i el nostre astorament no podia ser més gros, ni menys inexplicable deuant de son procedir, no atinant quins serien els motius que 'l portarien a obrar en aquest sentit, befant-se aixís de nosaltres.

A la nostra vista, li manifestàvem la sorpresa que 'ns havia causat, i li demanarem les degudes explicacions, diguent-nos lo següent: "El senyor Rector vol una Capella gratis, i vosaltres voleu cobrar el reball, i això fa impossible tot arreglo. Ademés, el senyor Rector, s'ha mostrat contrari de que la constitueixi amb elements del chor "La Aliansa", perquè diu que dit chor té visos anticlericals. De manera, que aquestes dugues causes són les que s'han oposat a que jo pogués complir lo que os havia promès".

Deixarem aquest assumpte convensuts de la veritat de o que 'ns acabava d'exposar, no creint-lo capaç de dir una cosa per altra, comproment a gratiant la honorabilitat del senyor Rector i la seva, però si estranyats un xic, que aquestes causes no ens les hagués comunicat avans, sols per descarrec d'ell mateix i per satisfacció nostre.

Ja tornem a rependre el camí que deixarem i que 'ns portarà al final del saineit.

Arribada doncs, la vigília de Pasqua, no anarem a donar l'acostumat concert al senyor Rector, per les causes que ara ja coneixen "per haver dit aquest, que erem anticlericals", doncs mai podíem fer-lli manifestacions contraries als ideals que injustament ens atribuïa dit senyor. Això, com també ja saben, fou lo que contrarià moltíssim al senyor Aymerich, i que determinà en ell (com més endavant podràn notar), la decisió d'abandonar-nos, encara que de moment ens ho digué com deixem dit en altre lloc, d'una manera "encoberta".

La Junta doncs, una vegada coneguda la seva actitud, sospitant que molt bé podia ésser una farsa urdida hipòcritament per justificar lo injustificable de la seva mala acció, decidí nomenar del seu si, una Comissió per anar a fer sabedor al senyor Rector els motius que teníem per dei-

xar d'anar-hi a cantar i no ratificar-li la prede consideració i respecte a la qual l'havíem e gut sempre mereixedor.

Foren dons nomenats per formar la refer Comissió D. Miquel Aguirre, D. Pere Sallés, D. Llibre Sallés i D. Salvador Puigdefàbregas.

Rebut pel senyor Rector, en son despatx, exposarem l'objecte de la seva visita, que procurarem per no cansar l'atenció del públic a tetitzar-ho amb les següents paraules: "Puc assegurar a vostres—digué—que mai he dit al senyor Aymerich semblants paraules titllant d'anticlericals i per lo tant, poden, i els autoritzo per desmentir-les rodonament; és més, qui digué que dintre del "chor" hi havia elements que blasonaven d'ésser anticlericals fou el mateix senyor Aymerich. Puc també assegurar-que en lo referent a la constitució de la Capella no en sé una paraula perquè al fer-me avinent el seu propòsit d'organitzar-la, vaig deixar lliurement a la seva competència, sense excusar (com diu ell) que fossin elements del chor, vostres ni amb altres, arreglant-se-ho entre el senyor Vicari.

—Digué—sento moltíssim lo ocorregut més quan jo soc ignocent de tot i els agraeixo la deferència que han tingut amb mi per donar-me lloc a deixar ben transparent la veritat de meva conducta".

¡Volen més cinisme!

Devant la gravetat del cas, la Junta creguem convenient cridar-lo a comptes, però havíem se negat compareixer ens reunirem per jutjar la seva conducta. Com a conseqüència de la seva teixia se delegà a D. Miquel Aguirre i D. Llibre Sallés per comunicar-li personalment a casa seva els acords presos: "demanar-li explicacions de son procedir per resoldre en definitiva".

Tot foren excuses i exclamacions i com a últim recurs, avergonyit per sortir-se del atòmic i defensar-se de l'escomesa dels delegats donà aquesta raó: "crec que hi ha moments de freixo els efectes d'una neurastenia i no sé que 'm faig".

No convensuts, com ja poden suposar, de la seva defensa, i, si, benevolents deuant les explicacions de la seva mare, i aimants de contemplar les diferències sorgides, no li comunicarem ja en aquell moment, com podien fer, la seva expulsió, esperant que la nostra indulgència i el temps, esvairia lo ocorregut i tornaria pel bon camí. Mes tots els nostres bons intents foren inútils, com aixís ens ho demostrà a pocs dies, quan el senyor President anà a casa seva a fer-li present el desig del chor d'obsequiar al senyor Bisbe amb un concert, que 'ns obligà rodonament a dirigir-lo, fent d'aquesta manera efectiva la seva dimissió que havíem d'haver-li demanat com se mereixia sense cap contemplació.

Aixís acabà el saineit tan ben representat pel senyor Aymerich.

Resumin tot lo que 'm dit podem fer les següents conclusions:

1.º Que faltà a lo promès al constituir la Capella Sacra.

2.º Que per justificar l'escarni que feu a la Societat per complaure a certs elements que 'l atissen, comprometé sense escrúpols la dignitat del senyor Rector i prescindí de la seva.

3.º Que 'ns titlla d'anticlericals quan tenim benida la Senyera, solemnitant l'acte amb una festa religiosa com pogues se'n hagin celebrades més esplèndides, i que mai el chor "La Aliansa" ha fet cap demostració en que pugui repetir-ho; que fins hem cantat ofícis quan se'n ha demanat i desitjarem una Capella Sacra que funcionés amb elements de la nostre Societat.

4.º Que qui resulta ara anticlerical és ell, el senyor Aymerich per haver-se negat a dirigir el concert donat al senyor Bisbe malgrat ésser l'organista de l'església.

La Societat
Barris

Ara l'opinió que jutje el seu comportament i el nostre que's el del chor "La Aliansa".

LA JUNTA"

No podiem creure mai amb la certesa de la campanya infamant (i no de les seves raons) que constantment ve fent com el més vulgar del "charlatants" per les taules del café el senyor Aymerich, per a justificar la seva incalificable baixesa doncs el precedent "Remitit" esvaeix tot dubte que pugui deixar emboirada la honrada conducta de la Junta de Govern i de tots els demés socis del chor "La Aliansa", compromesa hipòcritament sense cap mena de respecte, per aquell que fins fa poc escoltà els seus elogis i rebé repetides mostres de simpatia i d'afecte dels mateixos, que 'ls hi paga, com se veu, amb la major ingratitud, rebaixant-se al fer-ho, la seva dignitat d'home, per denigrar-los amb la calumnia i la mentida.

Per no cansar més l'atenció de nostres llegidors sobre el mateix assumpte, esperarem fer els nostres comentaris en números successius.

La venjansa d'un alcalde

Era del Maig que m'passat un jorn cap la vesprada, i a la casa de la Vila despatxava el senyor Batlle; estava a Secretaria assentat enfront la taula que vostés tots ja coneixen, puig resulta una antigalla. El Batlle estava enfadat. ¡Que dimoni li passava! Duia la cara farrenya, més farrenya que la taula, tot hu deia tremolant i los ulls fins li espurnaven, se li veia que per dintre quelcom gros li remugaba. —Agutzil—crida enfadat.— —¿Que demana senyor Batlle? —Estic fins al cap-de-munt ¡lo meu gos crida venjansa! Ont s'ha vist que a tot un Batlle li emmatzinin en Petroli com si fos un gos d'un altre. ¿I perxò m'han fet alcalde? I encara no estant contents fins EL XAFEC fa bromada! Emprò jo t'asseguro ¡Viva Deu! han de pagar-la. No vui que de mi se'n riguin ni EL XAFEC, ni cap gossada, fes al instant una crida, i mata tot lo que lladra dona boles a tot quisso no respectis a cap classe, que 'l meu gos crida venjansa. ¿Veiám com faràs la crida? Vui sentir-te-la, escoltar-la. —Tatari, triti, triti... De part del senyor alcalde a tothom se fa saber, que des de demà a la tarda tot gos que murri no dugui se li darà emmatzinada la bola municipal, cumplint lo que la llei mana. —Molt bé agutzil, ets un trumfo, aixis noi, aixis m'agrada. Ara Petroli, ta mort queda doncs aixis venjada, i que vinguin "luego" EL XAFEC a gastar cap més bromada. *Esto el moró Tarfe escribe con tanta cólera y rabia que fins mastega la pluma per fersa passar el cor agre.*

Un caçador de Prades

NOTICIES

El dia 13 del mes passat tres individus del cos de moços de l'esquadra de nostre poble, senyors Solé, Estivill i Pascual portaren a terme en l'estació de Les Franqueses, un important servei, donant per resultat la captura de dos homes i una dona, autors de varis robaments efectuats en diferents pobles de la rodalia i últimament dels de Llerona i Marata.

Ens sorprengué moltíssim llegir en la premsa de Barcelona el part oficial donat per la Guardia Civil, atribuint-se la paternitat dels treballs per la realització de dit servei, pel sol fet de reclamar aquells el seu auxili, sent aixis que 'ls moços referits foren els designats per portar-lo a cap, proveïts al efecte d'un carnet d'identitat per a acreditar en tal moment la seva autoritat com a tals al vestir trajo de paisà.

Nosaltres doncs sempre justos al endressar als autors per la realització dels seus serveis el nostre sincer elogi, ho hem de fer en aquesta ocasió, per a aquets individus dels moços de l'esquadra verdaders autors de la captura d'aquets malefactors que assolen el país i pertorben la pau de les cases.

xxx

Han sigut repartides al públic, firmades per la Comissió pro Premsa Hidràulica, les fulles de subscripció de títuls que a dit efecte s'emetrán per portar a cap aquest projecte.

Ens creiem escusats per creure a tothom enterrats de dir lo que ha de ser aquest projecte tan més quant les proves amb un feliç resultat confirmaren plenament les aventatjes senyalades per la referida Comissió.

Fundadament, doncs, esperem que tot el poble i principalment els culliters de vi i oli respondran dignament a n'aquesta crida patriòtica que tants beneficis ha de reportar a tots la seva implantació donant aixis una prova palesa de que nostre poble concient i capacitat sab anar a la devantera del progrés per l'engrandiment del mateix i pel foment de lo que constitueix la seva riquesa com és: l'oli i vinicultura.

xxx

El dia 31 del mes passat morí el que en vida fou nostre volgut amic en Genis Girbau.

Les simpaties i afeccions de que gaudia entre els seus amics n'és una bona prova l'homenatge que li tributaren en el acte del seu enterrament com expressió sincera del seu condol, al qual, ens associem nosaltres de tot cor, tot enviant el més sentit pesam a la seva distingida familia perque li serveix de lenitiu en aquets moments de tribulació que l'alligeix tan sensible pèrdua.

XAFEGADES

Ens hem enterat de que la majoria de l'Ajuntament acordà extraoficialment anar en corporació a rebre al senyor Bisbe en lloc de fer-ho com mana la llei, deixant aixis de convidar a quatre regidors que no assistiren el acte.

Això no més pot obeir a dignes causes: a la incapacitat de l'alcalde o el feseig de fer més "oro" que diu l'avi Cu-Cut.

Nosaltres consignem el fet per si hi havia un altra intenció que pogués arrelar en la conciencia del públic i per provar que's una grosseria imperdonable incorrer amb aquest descuits (?).

ooo

Que 'ls homes es moren de viu en viu ja ho sabem tots. Ara que 'ls morts, ben morts, com aixis se fa constar la seva defunció en documents oficials i corren plens de salut pels carrers, això, ja és més nou.

Doncs el, aquest esportade grotesc, ens l'afe-

reix la Junta del Cens per un quant temps donant per mort a un veí del carrer de Cardedeu que 'ns alegrem moltíssim de canviar-hi el salut cada vegada que 'l trovem.

I tot per res, perque és un vot contrari per ells.

Aixis se fa justícia al poble i s'escriu l'història del virreinat de Can Petita com a president que és de dita Junta.

ooo

Ens ha enterat un amic que un veí nostre anà a trobar l'alcalde per consultar-lo referent al carrer de Llerona, trós comprés entre el carrer del Figueral i l'era d'en Serra.

Al preguntant-li aquest quant s'obrirà li contestà molt amablement: "Mentres jo seré alcalde, mai".

Te 'ns de sapiguer Pepet encara que fasis el tonto, que aquell carrer no s'obra al públic perque als propietaris no 'ls dona la gana, hi ho faràn prescindint de tú i de la teva autoritat quant an ells els hi convingui.

¿Ho has entés "Fenòmeno"?

ooo

Amb motiu de la vinguda del senyor Bisbe l'avi Cu-Cut ha tingut després per tothom paraules d'elogi pel comportament de son fill, diguent: "Que d'alcalde com el seu Noi el poble de La Garriga no se 'ls mereix".

Estem d'acord amb això: és digne solsament del Poble de Can Petita que estàn a la seva alçada que perxò el van elegir.

ooo

L'avi Cu-Cut, com tot bon pare, es preocupa molt de la sort del seu Noi.

Aixis ens ho contà un amic que senti la dialògació que sostenia no fa molt temps en el café amb un amic d'ell.

Deia tot discordant del criteri de l'altre Noi Polit "que 'l seu Noi està esperant acabar amb desig aquest bieni per deixar la vara".

Si, si, farà bé en tornar agafar la de carreter que en mala hora va abandonar i que és la única que port portar avui per governar a la Murica.

ooo

Sempre conseqüents amb el nostre patriotisme i de que a cada hu se li dongui la que's mereix ens permetem exposar el premi que a judici d'un amic nostre són dignes nostres regidors per a immortalitzar la seva obra al pas per nostre municipi.

Diu aquell, que al Noi del Cement li faria una estàtua equestre montat a cavall de la mai prou alabada Murica per col·locar-la com a coronament de les fonts que ha instalat.

El Jardiner—diu—que té ben guanyada la pesa de mitja an amunt per col·locar-li amb tots els honors, amb ram i tot al cim del pont de la riera que s'ha construït gracies a la suscripció pública obligatoria iniciada per ell.

Al impotent Rocafort—diu—que li faria imprimir les seves memories titolades "Mi servicio militar en Filipinas" enquadernades amb tapes de pasta de fusta vinguda exprosada d'aquella terra.

En Valencia—diu—que's ben digne després de posseir els títols de matarife, proveedor de la reial casa, burot i altres... exhibir la seva panxa i el seu bastó immortalitzant-li en un grupu escultòric per a servir de remate al escorxadador de pores que s'haurà de construir de nou triofant l'assumpte dels tocinaires tan bellament defensat per ell.

El Pegot—diu—com que no té pena ni gloria li faria fer un retrat al oli per oferir-lo com un "ex-voto" als Sants Ignocents en acció de gracies pels seus triomfs oratoris; i

Als demés de la majoria—diu—que 'ls faria un panteón d'homes il·lustres amb unes orelles com a cimbori tan llargues com les del Noi.

El poble té la paraula.

Imp. Fills Domingo Casanovas. Ronda Sant Pau 57
Teléfono 2120. — Barcelona

